

Falen is niet fout,
maar een stap in de richting
van de ontmoeting met jezelf.

Paulo Coelho

De nauwe deur!

'Neem niets mee voor onderweg'...

Ik word opgeroepen om niets mee te nemen voor onderweg.

Maar hoe doe ik dat?

Mijn koffer zit helemaal vol, ik wil op alles voorzien zijn.

Ik heb kledij mee tegen de koude en tegelijk ook een voorraad voor als het toch warmer wordt,
mijn zonneklep zit naast mijn opgevouwen regenjas.

Ik neem iets mee om te eten, je weet immers nooit en natuurlijk ook drank voor onderweg.

Ik stop iets zoets in een hoekje weg, een beloning voor als ik op mijn bestemming ben aangekomen.

Wanneer ik alles uitlaad, dan ligt er een heel huishouden tentoongespreid.

De vraag wat ik niet hoeft mee te nemen, is heel wat moeilijker dan ik dacht.

'Niets mogen meenemen, dat is toch overdreven', zegt een stem in mij.

Want wie niets meeneemt, moet alles ontvangen.

Als ik me afvraag waarom ik daar zo'n probleem mee heb,

dan is het antwoord daarop snel gevonden.

Angst is de reden waarom ik zo hamster.

Die zorgt ervoor dat ik veel te veel meesleur in mijn leven.

Hij fluistert me voortdurend in het oor: stel je eens voor dat er dit gebeurt, en wat als...?

Ik ben bang voor de angst.

In plaats van ermee te onderhandelen, er minder rekening mee te houden,

er een tegengewicht tegenover te stellen, luister ik ernaar.

Ik ga mee in wat de angst me voorschrijft.

Ik laat me wijsmaken dat hij dan verdwijnt.

Als ik probeer te verstaan waarom ik niets mag meenemen,

dan zie ik voor mij een deur, een nauwe deur.

Met die volle rugzak kan ik zelfs niet buiten geraken.

Alleen met 'niets' raak ik er door.

Ik wil dat wel geloven, maar eenvoudig vind ik dat niet, verre van.

Op mijn weg naar U, God, word ik uitgedaagd het beeld dat ik van U heb achter me te laten.

Wilt Gij mijn alles zijn, dan moet Gij eerst niets worden.

Deze deur is extra smal. Moeilijk vind ik dat.

Ik besef wel dat loslaten en vertrouwen samen horen.

Ik besef dat de deur waarlangs ik mezelf verlaat,

de deur is waarlangs ik bij U, God, binnentreed.

Neem niets mee voor onderweg...alleen met 'niets' raak ik door die smalle deur.

Help je mij hiermee doorheen God?

Naar een mijmering uit: 'Neem niets mee voor onderweg – kwetsbaarheid als beeld van God'
van Erik Galle

-toegepast op een schooljaar-

Wat moet ik 'los laten' om de weg van dit schooljaar echt te kunnen gaan?

Op wie of wat durf ik vertrouwen om samen met 'niets' op weg te gaan dit schooljaar?

Wat wil ik zelf 'weggeven' aan anderen in dit schooljaar?

Er is een groot verschil
tussen zeggen
dat er ergens een Bron moet zijn
en drinken van die Bron.
Pas als je drinkt van de Bron,
heb je geen dorst meer.
Daarom blijf ik je uitnodigen:
zoek de Bron en drink als het droog wordt.

Er is een groot verschil
tussen zeggen
dat er ergens een Vuur is
en je verwarmen aan dat Vuur.
Pas als je je warmt aan het Vuur,
heb je geen kou meer.
Daarom blijf ik je uitnodigen:
zoek het Vuur en warm je als het koud wordt.

Er is een groot verschil
tussen zeggen
dat er ergens een Kracht is
en je optrekken aan die Kracht.
Pas als je Nieuwe Kracht ervaart,
ben je niet langer zwak.
Daarom blijf ik je uitnodigen:
zoek de Kracht en word sterk in moeilijke
dagen.

Er is een groot verschil
tussen zeggen
dat er ergens een Licht is
en je verlicht weten door dat Licht.
Pas als je het Licht ziet,
is er geen duisternis meer.
Daarom blijf ik je uitnodigen:
zoek het Licht
en wees innerlijk verlicht in donkere momenten.

Er is een groot verschil
tussen zeggen
dat er ergens een Rots is
en kunnen steunen op die Rots.
Pas als je de Rots onder je voeten voelt,
sta je stevig.
Daarom blijf ik je uitnodigen:
zoek de Rots en sta stevig in de storm.

Er is een groot verschil
tussen zeggen
dat er ergens een God is
en de zekerheid van zijn Aanwezigheid
proeven.
Pas als je een relatie met God beleeft,
verandert je leven.
Daarom blijf ik je uitnodigen:
zoek de levende God en leef vanuit Hem.

Soms is de uitdaging groot.
Soms is de nieuwsgierigheid groot.
Ja, soms is het verlangen zo groot
om erbij te horen,
dat je alles
zou proberen om erbij te zijn.

Op zo een moment
verandert jouw taal.
Je gebruikt woorden
die je niet eigen zijn.
Je zegt dingen
die vreemd zijn
aan je levensstijl.

Op zo een moment
verandert je handelen.
Je zoekt dingen op
waar je anders van gruwelt.
Je doet dingen waarin
een ander
je niet meer herkent.

Op zo een moment
verandert je denken.
Je verliest de vrijheid
in je denken.
Je beperkt de kracht
van je denken.

Ben je dan nog
wie je bent?
Is jouw ja
nog jouw ja?
Is jouw neen
nog jouw neen?

Ja, je moet niet alles proberen
om erbij te horen.
Jezelf zijn,
jezelf respecteren,
jezelf beschermen
is geen teken
van zwakheid of bekrompenheid.

Neen,
je moet niet alles proberen
om erbij te horen.
Jezelf zijn,
jezelf respecteren,
jezelf beschermen
betekent dat je jezelf
nog wilt zijn en blijven.

Bravo voor jou!
Antoon vandeputte